

da mržnja, ker »prijatelj« ni prijatelj. Pusti vsakemu svoje, ne hodi drugemu »v zelje«. Ne rani bližnjemu čustev.

Bodite svojim načelom zvesti! Vojak, ki med bojem zbeži, ni deležen zmage, ki jo izvojujejo soborci. Nikdar odnehati, niti za ped!

Mlaj naj bo znamenje, da ste vrli in poštene sinovi svojega naroda. Zavedajte se, da on pričakuje, da ga boste vi vzdržali v vrsti drugih narodov, ki stalno napredujejo. Na vas stavi domovina upanje. Bodite značajni! Izobrazujte se! Še bolj kot na mlaj, ponosni bodite na dobro ime in svojo čast!

Slivnica pri Mariboru. Prihodnjo nedeljo 14. maja ponovno nastopijo študenti. To pot so si izbrali slovansko izvirno komedijo, Vomerbergerjevo »Vodo«. Upamo, da bodo gledalci zadovoljni z igro, ker so jih prireditelji dosedaj še vedno zadovoljili. Obenem se »študentovske pare« priporočajo za obilen obisk!

Ljutomer. Opozarjamo vse prijatelje misijonske misli, da pridejo v nedeljo dne 14. t. m. v Ljutomer. Kitajski misijonar vlč. g. Kerec bo v dveh cerkvenih govorih in sicer ob 6. in ob pol 10. uri dopoldne govoril o življenju kristjanov na Kitajskem. Popoldne po večernicah ob treh pa bo v Katoliškem domu zanimivo predavanje s skioptičnimi slikami o Kitajski. Vstopnina ni. Prostovoljni prispevki za misijon vlč. g. Kereca se hvaležno sprejemajo. Vabljeni vsi od blizu in daleč!

St. Andraž pri Velenju. Ponovno vabimo vse domačine in sosede, da se sigurno udeležijo petdejanske igre »Guzaj«, ki jo vprizori Katoliško prosvetno društvo v nedeljo, dne 14. maja, ob treh popoldne, v dvorani Društvenega doma. Glavne vloge so v prvovrstnih rokah. Pred in po igri poje pevski zbor; med odmorom svirajo tamburaši. Vstopnina je sledeča: sedeži 5 Din, stojišča 3 Din. Torej na svidenje! — Odbor.

Na zgrešeni poti.

Izza poganskega Rima in polpoganskega Bizanca (Carigrada) ni bilo tako

strašnih razlik med denarnim in stradalnim človekom, kakor so dandanes. Na eni strani leže kupi zlata, uživanja do sita in več, in vse pravice in veljavnosti v družbi; na drugi strani socialni zid med obema slojema: med bogatci gluhost in slepost, med ponižanimi sovražen odpor. Ljubezen je danes mrtva. Ulice naše so polne brezposelnih mladih ljudi; delali bi za kos kruha, za čevlje, za ono, kar človeku po naravi pripade, pa gladni in brezupni zamažajo trkajo na vrata. Nikjer se ne odpro.

Vsi sistemi (načrti), ki so se v preteklih stoletjih gradili za ozdravljenje te neznosne stanovske razlike, so brez življenja, zakaj grajeni so s suhim človeškim elementom, niti trohice božjega duha ni bilo v njih. Kaj je prinesel poslednji socialni načrt, boljše življenje, tudi vidimo: Res so deloma izenačeni stanovi, toda temu sistemu so se morala žrtvovati topla družinska ognjišča, ki so ugasla; dostojanstvo žene in matere je na tleh; otroci so državna last, ki bodo prejeli skupno vzgojo, ki obstoja največ iz božjega in razrednega sovraštva. Že ta duhovni razkroj kaže, da je boljše življenje sistem socialnega zdravljenja v osrčju bolan. Kakor vsi dosedanj socialni načrti, je namreč tudi ta zgrajen izven ljubezni, zato je utopija.

In vendar — ali ni prvi načrt toplega socialnega sožitja ljudi vzbudil Kristus? Zakaj se noče vendar svet vzgledati v tega največjega sociologa in preiti njegov nauk v svojega? Zato ker On je imel za temelj ljubezen, brez katere je sleherno socialno delo nemogoče; danes pa o pravi ljubezni ni ne duha ne sluha; danes je beseda ljubezen ponajvečkrat neznan pojem.

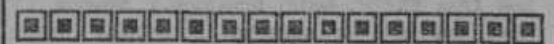
Saj vemo za Ženevo, kjer se sestajajo od časa do časa evropski državniki in sklepajo, kako bi prinesli razrvani Evropi miru. Pa zmerom se razhajajo z razorožitvenih konferenc praznih rok in prazne duše. Miru hočejo, pa ni poročstva, ni zaupanja med njimi. Govoré

in pri polni zavesti si lažejo. To je ti isti znani človeški element, ki je vrgel iz sebe poslednji dih božji in s tem poslednji ostanek sigurnosti, ki je vodila pošteno delo.

In ta človeški element vlada danes tudi po naših mestih in naselbinah.

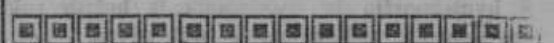
Srečaš mater z dojenčkom na prsih. Vdrti oči ima. Za kruh in mleko bi rada. Mimo nje hiti gospa, ogrnjena v dragocen plašč, pa nima očesa. Za njo častivreden veljak; tudi on je gluhi. Siromak pa stisne revni par par in se sramežljivo ozre po ulici, da ne bi morebiti kdo videl njegove ljubezni.

Danes je vzel monopol dobrodelnosti v svoje roke oni človek, ki je zasebno najbolj brezsrčen s svojim delavcem. Krinko dobrodelca si je nadel. Pred javnostjo hoče skriti svojo brezdušnost. In tako se po vseh mestih sveta prirejajo z velikanskim šumom dobrodelne prireditve, dobrodelni plesi ter druge dobrodelne naprave, o katerih prinašajo časopisi velike pohvale osebam, ki se morda ob trpečega človeka na cesti še obregnile niso. To so pač visoke osebe bančnih ravnateljev, industrijcev, veletrgovcev, ministrov in podobnih veličin, ki so se ponižali na dobrodelno prireditev, kjer bo šel čisti izkupiček za brezposelne delavce. In morda nihče od teh ljudi ne pomisli, da so te nesmiselnosti največji zasmeh sodobnega časa, v katerem je človek tako obdan od zunanjega šuma, da se v svojo dušo ne more zagledati več.

VELIKA SLIKA DR. KREKA

za Din 50.— se dobi v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Naročajo jo naj razna društva, pisarne, župni, šolski in občinski uradi, pa tudi privatniki. Tiskarna sv. Cirila oskrbi tudi okvir.

iz madžarskega gradu Raab v Prago s pomočjo luninih žarkov. Praga je bila tedaj prestolnica cesarja Rudolfa II. Njegove madžarske čete so pri Raabu odločilno potolkle Turke in vojskovodje so hoteli o zmagi kolikor mogoče naglo obvestiti vladarja. Brzjavili so zmagovalno sporočilo takole: Postavili so že v naprej pripravljena lunina ogledala, v katerih se je lomila lunina svetloba. Zrcaljenje luninih žarkov je bilo več milij daleč vidno. Potrebni so bili 12 vmesnih postaj, da so zmagale razdaljo 400 km, kar se je zgodilo tekom par ur, za taiste čase vsekakor nekaj prav

vam — prav zares, ta je bil podoben vam! Zato ste se mi zdeli tako znani.«

»Jaz vendar nisem Andrej Bogatec,« je rekel tujec.

»Seveda ne — toda podobnost je med vama — še prav velika podobnost — vedno večja se mi zdi. Seveda vi niste Andrej Bogatec; ta se je že pred leti udril v zemljo — kar se je zgodila tista nesreča, ga še nihče ni videl v tem kraju.«

»Najbrž je že mrtev.«

»O ne, mrtev pa ni; svoji materi pošilja iz Južne Amerike mnogo denarja.«

Tujec je izpil in porinil krčmarju kozarec, naj mu znova natoči. Krčmar je odšel v točilnico, sicer bi bil videl, kako smrtnobled je postal tujec, ko je vprašal:

»Ali ta — Bogatčevka še živi?«

»Živi!« je odgovoril krčmar. Tujec je krčevito sklenil roke. Vzdih, ki mu je prišel iz dna srca, je zadušil v prsih.

Blažun se je vrnil k mizi.

»No, vidite, žganje je dobro; kar naenkrat

so se vam pobarvala lica, prav lepo rdeči ste, ne več tako bledega obraza.«

»Da, bolje mi je.«

»Bogatčevka še živi. Pred kratkim jih je imela šestdeset. Saj to še ni nikaka starost. No, vsi jo imajo v časteh. Žena brez graje. Škoda, da je imela tako nesrečo pri otrocih. Hči umorjena, sin po svetu, vdova pa čisto sama — to je bridko!«

»Zakaj pa je sin odšel od doma?«

»Malo ponosen je bil — tako malo visok — učitelj je bil. In zelo se je odlikoval. Pri kompaniji je bil komandant in je prejel železni križ. Ni čudno, da je bil mož tako ponosen. Nadgozdarjeva hči je bila njegova nevesta. Lep, močan fant je bil, vam, kakor sem že rekel, zelo podoben.«

»Jaz nisem lep mož.«

»Pač!« je iz srca govoril Blažun. »Le malo shujšani ste, kakor človek, ki je že marsikaj pretrpel, čeprav ste imenitno oblečeni.«

»Obleka pri tem nima nič opraviti.«

»Seveda ne! Naš posojilniški blagajnik se